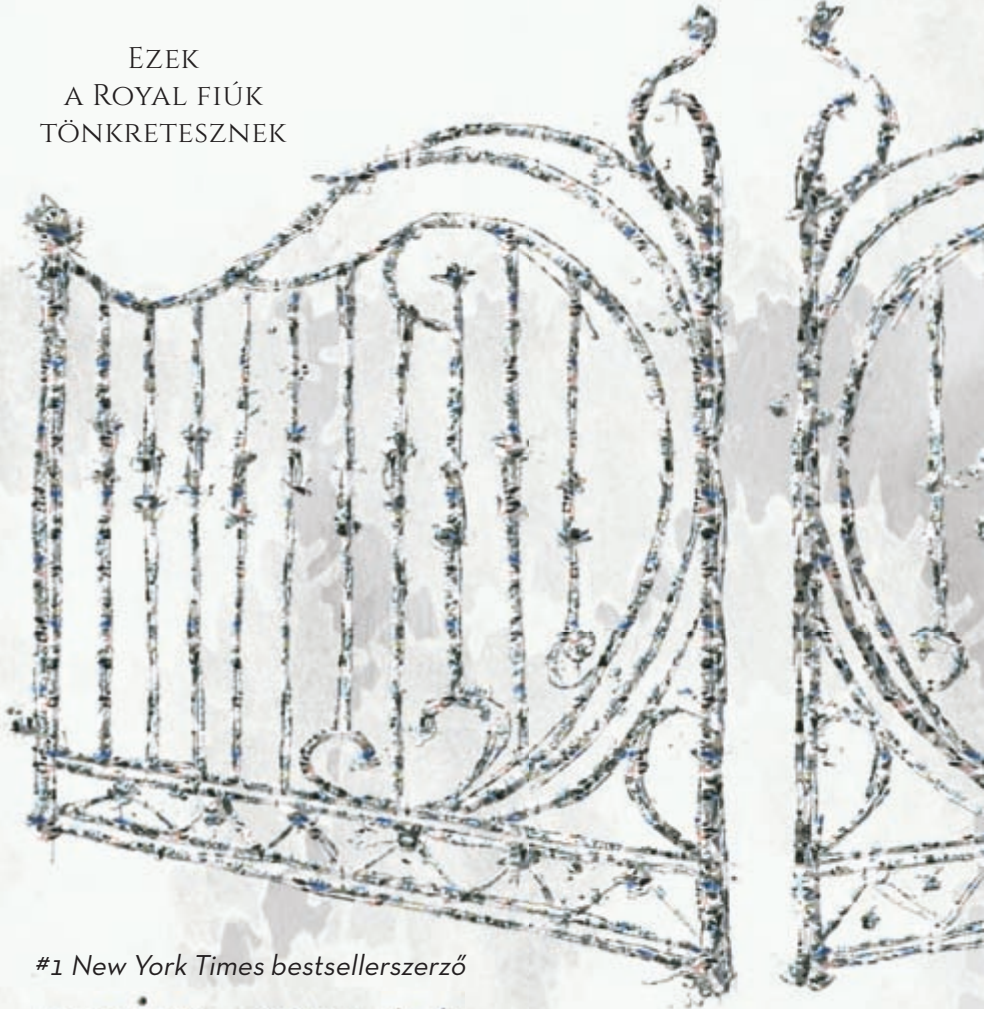

EZEK
A ROYAL FIÚK
TÖNKRETESZNEK

#1 New York Times bestsellerszerző

erin watt

A ROYAL CSALÁD 3.

CIFRA PALOTA

erin watt

A ROYAL CSALÁD 3.

CIFRA
PALOTA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Ez a könyv nem valós történetet ír le. A nevek, a szereplők,
a helyszínek és az események a szerző képzeletének szüleményei.
Valós eseményekkel, helyekkel és élő vagy elhunyt személyekkel
való egybeesés pusztán csak a véletlen műve.*

I. FEJEZET

REED

— **H**OL TARTÓZKODOTT MA ESTE nyolc és tizenegy óra között?

– Mióta volt szexuális kapcsolata az apja barátnőjével?

– Miért ölte meg, Reed? Feldühítette magát? Megfenyegette, hogy elárulja a kapcsolatukat az apjának?

Elég zsarus műsort láttam a tévében ahhoz, hogy tudjam: az embernek be kell fognia a száját egy rendőrségi kihallgatósobában. Vagy hallgasson, vagy ejtse ki a bűvös három szót: „Az ügyvédemet akarom.”

Én pedig pontosan ezt csináltam az elmúlt egy órában.

Ha kiskorú lennék, akkor ezek a seggfejek nem is álmodnának róla, hogy szülő vagy ügyvéd jelenléte nélkül kérdezősködjének. De tizennyolc éves vagyok, úgyhogy azt hiszik, szabad a pálya. Vagy pedig olyan hülyének gondolnak, hogy az ügyvédem nélkül válaszolnék a sugalmazó kérdéseikre.

Cousins és Schmidt nyomozót mintha nem érdekelné a vezetéknevem. Ezt valamiért üdítőnek érzem. Egész életemben kivételezett

voltam, mert Royalnak hívnak. Ha bajba kerülök a suliban, akkor apa kiállít egy csekket, és elfelejtik a bűneimet. Amióta az eszemet tudom, a lányok mindig sorban álltak, hogy ágyba bújjanak velem, mert így elmesélhetik az összes barátnőjüknek, hogy megvolt nekik egy Royal.

Nem mintha akarnám, hogy sorban álljanak értem a lányok. Mostanában csak egy lány érdekel: Ella Harper. És mindjárt bedöglök, amiért végig kellett néznie, ahogy bilincsben elrácigálnak otthonról.

Brooke Davidson halott.

Még mindig nem bírom felfogni. Az apám platinaszőke hozományvadász barátnője nagyon is életben volt, amikor nemrég eljöttem a tetőtéri lakásból.

De ezt nem mondom el a nyomozóknak. Nem vagyok idióta. Minden szavamat elferdítenék.

Cousins a hallgatásomtól dühösen két ököllel rácsap a köztünk lévő fémasztra.

– Válaszolj már, te kis szarcsimbók!

Az asztal alatt kezd nekem is ökölbe szorulni a kezem. Ráveszem az ujjaimat, hogy ernyedjenek el. Itt aztán végképp nem kéne elveszítenem a fejem.

Cousinsra figyelmeztető pillantást vet a társa, egy Teresa Schmidt nevű nő.

– Reed – szólal meg kedvesen. – Nem tudunk neked segíteni, ha nem működsz együtt velünk. Mi itt segíteni szeretnénk neked.

Felvonom a szemöldökömet. Most komolyan elkezdtek jó zsarú, rossz zsarút játszani velem? Biztos ugyanazokat a műsorokat nézték a tévében, mint én.

– Emberek... – mondom flegmán. – Kezdem azt hinni, hogy baj van a hallásukkal, vagy ilyesmi. – Karba font kézzel válaszlok egy gúnyos félmosoly kíséretében. – Már kértem az ügyvédet, ami azt jelenti, hogy elvileg várniuk kell a kérdésekkel, amíg megérkezik.

– Kérdezhetünk tőled – erősködik Schmidt. – Te pedig válaszolhatsz. Ezt nem tiltja a törvény. Önként is szolgálhatsz információkkal. Például előremozdíthatnánk a folyamatot azzal, ha elmagyaráznád, mitől véres a pólód.

Ellenállok a kísértésnek, hogy az oldalamba szorítsam a kezemet.

– Megvárom, hogy Halston Grier ideérjen, de köszönöm az infót. Csend telepszik a kis helyiségre.

Cousins láthatóan csikorgatja az őrlőfogait. Schmidt csak felsóhajt. Aztán mindkét nyomozó hátratolja a székét, és szó nélkül kimegy a szobából.

Royal kontra rendőrség: 1-0.

Csakhogy hiába nyilvánítottak reménytelennek, attól még baromira ráérősen teljesítik a kérésemet. A következő egy órában egyedül ücsörgök a szobában, és azon töprengök, hogy a fenébe jutottam el az életemnek erre a pontjára. Nem vagyok szent. Sohasem állítottam, hogy az lennék. Kivettem a részemet a verekedésekből. Könnyörtelen vagyok, ha annak kell lennem.

De... Én nem vagyok az a fajta pasas. Az, akit bilincsbe verve vonszolnak ki a saját otthonából. Az, akinek látnia kell a barátnője szemében tükröződő félelmet, miközben belökik egy járőrkcsi hátsó ülésére.

Mire megint nyílik az ajtó, eluralkodik rajtam a bezártság érzése, amitől a kelletnél durvábban csattanok fel.

– Elég sokáig tartott – torkolom le az apám ügyvédjét.

Az ősz hajú ötvenes férfi a késői időpont ellenére öltönyben van, és bánatosan rám mosolyog.

– Hú de jókedve van valakinek!

– Hol van apa? – követelek választ Griertől, és igyekszem átnézni a válla fölött.

– A váróban. Ő nem jöhet be ide.

– Miért nem?

Grier becsukja az ajtót, és odasétál az asztalhoz. Leteszi rá az akatáskáját, aztán kinyitja az aranykapcsokat. – Mert nincs olyan korlátozás, aminek az értelmében egy szülő ne tanúskodhatna a gyermeke ellen. A tanúvallomás megtagadásának privilégiuma csak a házastársakra terjed ki.

A letartóztatásom óta most először kezdek émelylegni. Tanúskodás? Ez nem kerül a bíróság elé, ugye? Meddig akarják elvinni a zsaruk ezt a baromságot?

– Reed, vegyél egy nagy levegőt!

Összeszorul a gyomrom. Francba! Utálok, hogy akár csak egy fikarcnyi tehetetlenséget is mutattam ez előtt az ember előtt. Nem mutatkozom gyengének. Soha. Az egyetlen ember, aki valaha is képes volt belátni a páncélom mögé, az Ella. Az a lány képes a falaimon áttörve *tényleg* látni engem. Az igazi énemet – nem pedig a hideg, megkérgeedett seggfejet, akit mindenki más lát belőlem.

Grier elővesz egy sárga írótümböt egy aranyszínű töltőtollal, majd letelepszik a velem szemben lévő székre.

– Meg fogom oldani ezt az egészet – ígéri. – De először tudnom kell, mivel is állunk szemben. Abból, amit sikerült kiprészelnem a nyomozás felügyelőiből, úgy tudom, van egy biztonsági kamerás felvétel, ami rögzítette, hogy ma este nyolc óra negyvenöt perckor

belépsz az O'Halloran-rezidenciára. Ugyanazon a felvételen rajta van, hogy húsz perccel később távozol.

Gyorsan körbepillantok a szobában, hogy van-e kamera vagy hangfelvevő berendezés. Tükör nincs, szóval nem hinném, hogy bárki is figyelne valami sötét helyiségből a szomszédban. Legalábbis remélem.

– Minden, ami itt elhangzik, köztünk marad – bátorít az aggódó arckifejezésemet látva Grier. – Nem készíthetnek rólunk felvételt. Ügyvédre és kliensre vonatkozó jogok, meg minden ilyesmi.

– Aha – fújom ki lassan a levegőt. – Jártam ma a lakásban. De kurvára nem nyírtam ki.

– Rendben – bólint Grier, és lekörmöl valamit az írókönyvébe. – Menjünk vissza még korábbra. Azt szeretném, hogy az elejéről kezd. Mesélj nekem rólatok Brooke Davidsonnal. Minden apró részlet számít. Tudnom kell mindent.

Elfojtok egy sóhajtást. Fantasztikus. *Ez* aztán jó móka lesz.

2. FEJEZET

ELLA

A ROYAL FIÚK SZOBÁJA A DÉLI SZÁRNYBAN VAN, az apjuk lakosztálya pedig a villa másik felén. Így a lépcsőn felérve egy éles jobbkanyarral végigsietek a fényes keményfa padlón Easton ajtajához. Nem válaszol a halk kopogásomra. Esküszöm, ez a srác képes lenne átaludni egy hurrikánt. Kicsit hangosabban kopogok. Miután nem hallok semmit, benyitok. Eastont az ágyon arccal lefelé elterülve találom.

Odamasírozva megrázom a vállát. Erre morog valamit.

Megint megrázom, miközben fojtogat a pánik. Hogy lehet az, hogy még mindig mélyen alszik? Hogy alhatta át az egész zúrzárvart, ami az előbb odalent történt?

– Easton! – kiáltok fel. – Ébredj!

– Mi van? – zsörtölődik, és egyik szemét résnyire nyitja. – Francba, indulni kell edzésre?

Azzal átfordul a másik oldalára, és a takarót magával húzva sokkal többet villant magából, mint amennyit látnom kéne. Találok

a földön egy ledobott melegítőnadrágot, amit odadobok az ágyra. A fején landol.

– Kelj fel!

– Miért?

– Mert leszakad az ég!

– He? – pislog álmosan.

– Kurva nagy gáz van! – ordítom, aztán ráveszem magam, hogy vegyek egy mély levegőt, hátha attól lenyugszom. Hiába. – Találkozunk Reed szobájában, oké? – vetem oda neki.

Biztos hallja rajtam a megfélemlítő ijesztést, mert késlekedés nélkül feltápáskodik az ágyból. Újabb villantásban részesülök, mielőtt kislisszolok az ajtón.

Reed szobája helyett a sajátom felé iszkolok a széles folyosón. Ez a ház képtelenül hatalmas és képtelenül gyönyörű, de annyira elcseszett benne mindenki! Beleértve engem is.

Azt hiszem, tényleg Royal vagyok.

De nem, igazából nem vagyok az. Eszembe juttatta az odalent bámuló pasas. Steve O'Halloran. A mégsem halott apám.

Elöntenek az érzelmek. Mindjárt összeesem és hisztériás rohambot kapok. Szörnyen érzem magam, amiért csak úgy otthagytam. Még csak be sem mutatkoztam neki, mielőtt sarkon fordulva felrohantam. Persze Callum Royal is ugyanígy tett. Annyira gyötri az aggodalom Reed miatt, hogy csak odavetette: „Steve, most nem tudok ezzel foglalkozni. Várj meg itt!” A büntudatom ellenére a tudatom alsó fiókjába suvasztom Steve-et, és jól bezárom. Most nem gondolkodhatok rajta. Reedre kell összpontosítanom.

A szobámba érve nem vesztegetem az időt: előhúszom a hátizsákomat az óriási ágy alól. Mindig olyan helyen tartom, ahol könnyen hozzáférek. A cipzárt kihúzva megkönnyebbülten felsóhajtok

a bőrpénztárca láttán, amiben a Callumtól kapott havi kifizetéseimet gyűjtöm.

Amikor először ideköltöztem, Callum megígérte, hogy havonta ad nekem tízezer dollárt, ha nem próbálok meg elszökni. Akármennyire is utáltam a Royal-villát még az elején, nem kellett sok idő hozzá, hogy megszeressem. Mára már el sem tudnám képzelni, hogy máshol lakjak. Akkor is maradnék, ha nem lenne az „ösztöndíj”. De mivel annyi éven át éltem pénz nélkül – meg az általában véve gyanakvó természetem miatt –, sohasem mondtam Callumnak, hogy álljon le a fizetéssel.

Most végtelenül hálás vagyok ezért a díjazásért. Elég pénz lapul a táskámban ahhoz, hogy hónapokig megéljek belőle, sőt valószínűleg még tovább is.

A táskát a vállamra kapva gyorsan Reed szobája felé veszem az irányt. Easton pont ekkor lép ki a folyosóra. Sötét haja százfélé áll, de most már legalább van rajta nadrág.

– Mi a fasz van? – követeli tőlem a választ a bátyja szobája felé menet.

Kivágom Reed gardróbjának ajtaját. Eszeveszetten keresek valamit a tágas térben a pillantásommal. Hátul, egy alsó polcon találok meg.

– Ella?

Nem válaszolok Eastonnak, aki a homlokát ráncolva nézi, ahogy kiráncigálok egy tengerészkék bőrröndöt a krémszínű szőnyegre.

– Ella! A fene egye meg, mondanál végre valamit?

A homlokráncolás után elkerekedik a szeme, és leesik az álla, amikor nekiállok holmikat dobálni a bőrröndbe. Pár pólót, Reed kedvenc zöld kapucnis pulcsiját, farmernadrágokat, néhány atlétát is... Mire lehet még szüksége? Ööö... bokszeralsók, zoknik, egy öv...

– Miért pakolod össze Reed ruháit?

Easton tulajdonképpen már kiabál velem, éles hangjával kikölkentve a pánikból.

A viseltes szürke póló kiesik a kezemből, hogy a szőnyegre hulljon. Felgyorsul a szívverésem, ahogy megint tudatosan bennem a helyzet súlyossága.

– Reedet letartóztatták Brooke meggyilkolásáért – bököm ki. – Apátok bent van vele a rendőrségen.

– Mi a franc?! – kiált fel. – Akkor jöttek a zsaruk, amikor vacsorázni voltunk?

– Nem, hanem miután visszaértünk Washingtonból.

Reeden kívül mindenki eljött a ma esti washingtoni vacsorára. Royalék így nyomják. Annyira tele vannak lóvéval, hogy Callumnak több magángép áll a rendelkezésére. Bizonyára segít a dologban, hogy egy olyan vállalatnak a tulajdonosa, amelyik repülőgépeket tervez, de attól még ez nevetségesen valószínűtlen. A tény, hogy ma este elrepültünk Észak-Karolinából Washingtonba – egy vacsora kedvéért – örülten burzsuj. Reed itthon maradt, mert fáj az oldala.

Múltkor megszárták este a rakparton, és azt mondta, hogy túl kába a fájdalomcsillapítóktól a kiruccanáshoz.

De ahhoz nem volt túl kába, hogy elmenjen meglátogatni Brooke-ot...

Istenem! Mégis mit művelt ma este?

– Kábé tíz perce történt – teszem hozzá erőltlenül. – Nem hallottad, hogy apád kiabál a nyomozóval?

– Baromira nem hallottam semmit. Én... Ööö... Lényegében ledöntöttem majdnem négy deci vodkát ma este Wade-nél – vallja be Easton, és szégyenkezés árnyéka vetül a kék szemére. – Rögtön bekómáltam, ahogy hazaértem.

Még csak ahhoz sincs erőm, hogy kioktassam a piálás miatt. Eastonnak komoly függőségi problémái vannak, de Reed *gyilkossági* problémái jelen pillanatban ezerszer fontosabbak.

Ökölbe szorul a kezem. Ha Reed itt lenne, behúznék neki egyet. Azért, mert hazudott nekem. És azért is, mert képes volt elvitetni magát a rendőrökkel.

Végül Easton töri meg a döbönt csendet.

– Szerinted ő csinálta?

– Nem – válaszolom. De hiába magabiztos a hangom, mégis megráz a dolog.

A vacsoráról hazaérve láttam, hogy Reed oldalán kilapultak az öltések, és véres volt a hasa. Ezeket a kínos részleteket viszont megtartom magamnak Easton előtt. Bízom benne, de szinte sohasem józan. Reed védelme az első és legfontosabb a számomra, Eastonnak pedig ki tudja, mi csúszik ki a száján, amikor részeg vagy be van szívva.

Nagyot nyelve megint erre a feladatra koncentrálok: hogy megvédjem Reedet. Gyorsan bedobok még egy pár ruhadarabot a bőrdobba, majd behúzom a cipzárt.

– Nem mondtad el, hogy miért pakolsz – szólal meg idegesen Easton.

– Arra az esetre, ha menekülnünk kell.

– Nekünk?

– Nekem és Reednek – ugrok talpra, hogy odarohanjak Reed komódjához, és megtámadjam a zoknis fiókot. – Csak fel akarok készülni mindenre, érted?

Ez az egy dolog, amiben profi vagyok: a menekülésre való felkészülés. Nem tudom, sor kerül-e majd rá. Talán Reed és Callum majd besétál az ajtón, hogy bejelentsék: „Minden megoldva, ejtették

a vádakat!” Talán megtagadják Reedtől az óvadékot, a váltságdíjat, vagy hogy a fenébe hívják azt, és egyáltalán nem is jön haza.

De ha az említettek egyike sem történik meg, készen akarok állni arra, hogy eltűnjünk a városból egy szempillantás alatt. A háztízszakomban mindig ott lapul minden, amire szükségem van, de Reed nem olyan előrelátó, mint én. Ő inkább amolyan hirtelen típus. Nem mindig gondolkodik, mielőtt cselekszik...

Mielőtt gyilkol?

Félreteszem a szörnyű gondolatot. Nem! Reed nem követhette el azt, amivel vádolják.

– Ti meg mit kiabáltok? – kérdezi egy álmos hang Reed szobájának ajtajában. – Még a folyosó végén is hallani.

A tizenhat éves Royal ikrek lépnek be. Mindketten egy-egy takarót kötöttek a derekukra. Ebben a családban senki sincs tisztában a pizsama fogalmával?

– Reed kinyírta Brooke-ot – közli Easton a testvéreivel.

– Easton! – háborodom fel.

– Mi van? Nem nekem kell elmondanom a tesóimnak, hogy a bátyánkat épp most tartóztatták le gyilkosságért?

Sawyer és Sebastian egyszerre szisszen fel.

– Ez most komoly? – követeli Sawyer a választ.

– Az előbb vitték el a zsaruk – suttogom.

Easton mintha émelyegne egy kicsit.

– És csak mondom, hogy nem csinálták volna ezt, ha nem lenne valami bizonyítékuk ellene – folytatja. – Lehet, hogy köze van a...

Erre rajzol egy kört a hasa elé.

Az ikrek döbbenten pislognak.

– Mihez? A gyerekhez? – kérdezi Seb. – Mit érdekelné Reedet Brooke bűdös kölyke?

Francba! Elfelejtettem, hogy az ikrek nincsenek képen. Tudják, hogy Brooke gyereket várt, mert mindannyian jelen voltunk a borzalmas bejelentésnél, de gőzük sincs Brooke másik állításáról.

– Brooke megfenyegette Reedet, hogy azt mondja, hogy ő a gyerekek apja – vallom be.

Két egyforma kék szempár kerekedik el.

– Nem ő volt – teszem hozzá határozottan. – Csak párszor feküdt le vele, és annak is már több mint fél éve. Még nem volt anyyira előrehaladott a terhesség.

– Mindegy – von vállat Seb. – Szóval azt mondd, hogy Reed felkoppintotta apa gyerekmenyasszonyát, aztán meg kinyírta, mert nem akarta, hogy egy mini-Reed itt szaladgáljon?

– Nem tőle volt! – ordítom.

– Akkor tényleg apától? – érdeklődik lassan Sawyer.

– Nem hiszem – felelem habozva.

– Mert...

Jaj! Annyi titok lappang ebben a házban, hogy megtöltené a fél óceánt. De elegendem van már abból, hogy bármelyiket is őrizgessem. Az egyikünknek sem tesz jót.

– Elköttette magát – fejezem be.

– Ezt apa mondta neked? – néz rám Seb résnyire szűkült szemmel.

Bólintok.

– Azt mondta, hogy utánatok csináltatta meg, mert az anyukátok szeretett volna még gyereket, de valamilyen betegség miatt nem lehetett.

Az ikrek megint egymásra néznek, hogy szavak nélkül kommunikáljanak.

– Anya mindig is akart egy lányt – dörzsöli meg Easton az állát.
– Sokat beszélt róla. Szerinte egy lány megpuhított volna minket. De én nem hinném, hogy a lányoktól bármilyen értelemben puha lennék – rándul meg a szája széle.

Összeszorul a torkom a dühtől. Hát persze, Easton megint valami szexszel kapcsolatos dologra céloz. Mint mindig.

Sawyer a szája elé kapja a kezét, hogy elfojtsa a röhögést, míg Seb leplezetlenül vigyorog.

– Akkor tegyük fel, hogy Reed és apa mindketten igazat mondanak. De akkor ki az apuci?

– Lehet, hogy nincs is gyerek? – veti fel Easton.

– Muszáj lennie – tiltakozom. Reed és Callum egy pillanatra sem kételkedett Brooke terhességében, szóval biztos igaz is volt.

– Nem feltétlenül – köti Easton az ebet a karóhoz. – Akár kamuzhatott is. Talán azt tervezte, hogy eljátssza a vetélést, miután apa feleségül veszi.

– Ez beteg, de lehetséges – bólint Seb, akinek szemlátomást tetszik az ötlet.

– Miért nem gondolod, hogy Reed ölte meg? – kérdezi tőlem Easton kíváncsi kék szemekkel.

– Miért gondolod, hogy képes volt rá? – vágok vissza.

Easton vállat vonva az ikrekre néz helyettem.

– Ha a csaj megfenyegette a családunkat, akkor talán képes volt. Lehet, hogy vitába keveredtek, és baleset volt. Sokféle magyarázat lehet.

Félő, hogy visszajön a gyomromból az, ami már így is kítőréssel fenyeget. A kép, amit Easton lazán felvázol... lehetséges. Reednek felszakadt a sebe. Vértolt volt rajta. Mi van, ha...

– Nem – préselem ki magamból. – Nem ő volt. És nem akarom, hogy ez egyáltalán szóba kerüljön közöttünk. Ártatlan és kész.

– Akkor miért készülsz arra, hogy megpattanj a városból?

Easton halk kérdése körüllegi a szobát. Nyelek egyet, hogy elfojtsam a tehetetlen nyögésemet, és két kézzel megdörzsölöm a szememet. Igaza van. A lelkem mélyén már eldöntöttem, hogy Reed akár bűnös is lehet. Nem ezért áll a bőröndje a hátizsákkal együtt indulásra készen?

Még hosszabbra nyúlik a csend, amíg lépések összetéveszthetetlen zaját nem halljuk valahonnan letről. Mivel Royaléknál nincs bentlakó személyzet, a fiúk rögtön megfeszülnek a földszinti mocorgástól.

– Ez a bejárati ajtó volt? – kérdezi Seb.

– Visszajöttek? – tudakolja Sawyer.

– Nem – harapok rá az ajkamra. – Nem a bejárati ajtó volt. Hanem...

Megint összeszorul a torkom. Istenem! Megfeledkeztem Steveről. Hogy feledkezhettem meg róla, a fenébe is?

– Hanem mi? – faggat Easton.

– Steve – vallom be.

Erre mindannyian rám merednek.

– Steve odalent van. Pont akkor bukkant fel a ház előtt, amikor Reedet elvitték.

– Steve... – visszhangozza Easton kissé kábán. – Steve bácsi?

– Az a Steve bácsi, aki *meghalt*? – krákolja Sebastian.

– Nem halt meg – szorítom össze a fogamat. – Viszont úgy néz ki, mint Tom Hanks a *Számkivetettben*. Csak a röplabda nélkül.

– Bakker!

Amikor Easton elindul az ajtó felé, a csuklóját megragadva próbálom visszahúzni. Nem vagyok hozzá elég erős, de megtorpan az érintéstől.

– Nem akarsz lemenni, hogy beszélj velem? – fürkészi egy pillanatra oldalra biccentett fejjel az arcomat. – Ella, ő az *apukád!*

– Nem – tér vissza a pánik érzése teljes erővel. – Ő csak egy pasas, aki felkoppintotta az anyámat. Most nem tudok vele foglalkozni. Én... – nyelek egyet megint. – Én nem hinném, hogy tisztában van velem, hogy a lánya vagyok.

– Nem mondtad neki? – kiált fel Sawyer.

Lassan megrázom a fejemet.

– Valamilyen módon le tudna menni, hogy... Nem tudom... Hogy bekísérje az egyik vendégszobába vagy ilyesmi?

– Majd én – válaszolja rögtön Seb.

– Veled megyek – vágja rá az ikertestvére. – Ezt látnom kell.

Ahogy eliszkolnak az ajtó felé, gyorsan utánuk szólok.

– Srácok! Rólam ne mondjatok semmit. Még nem állok rá kézen, de komolyan. Várjuk meg velem, amíg Callum hazaér.

Az ikrek erre megint olyan pillantást váltanak, amivel letudnak egy egész beszélgetést.

– Oké – feleli Seb, és már itt sincsenek. Loholnak lefelé a lépcsőn, hogy üdvözöljék a mégsem-halott bácsikájukat.

Easton közelebb lép hozzám. Előbb a gardrób melletti bőröndön állapodik meg a tekintete, aztán a szemembe néz. Egy szempillantás alatt elkapja a kezemet, és összekulcsolja az ujjainkat.

– Nem menekülsz el, húgi. Tudnod kell, hogy ez hülye ötlet.

– Én menekülő vagyok, East – bámulom az összekulcsolt kezünket.

– Nem. Te harcos vagy.

– Másokért tudok harcolni. Például anyukámért, Reedért vagy érted, de... Egy konfliktus árnyékában nem vagyok jó – harapok rá még jobban az ajkamra. – Mit keres itt Steve? Elvileg meghalt. És hogy tartóztathatták le Reedet? – remeg vadul a hangom. – Mi van, ha tényleg börtönbe kerül emiatt?

– Nem fog – szorítja meg a kezemet Easton. – Reed vissza fog jönni, Ella. Apa majd mindent elrendez.

– Mi van, ha nem sikerül neki?

– Sikerülni fog.

De mi van, ha mégsem?

3. FEJEZET

ELLA

EGY ÁLMATLAN ÉJSZAKA UTÁN az előkertre néző pihenőszobában találok magam. Van itt egy kárpitozott pad a ház homlokzatát adó hatalmas felületű ablakok alatt. Lehuppanok rá, és az ablakpárkány fölött a kör alakú kocsifeljáróra szegezem a tekintetem. A telefon az ölemben, de egész éjszaka és reggel meg se rezzen. Sehol egy hívás, sehol egy üzenet. Semmi.

A fantáziám ámokfutásba kezdett, és mindenféle jeleneteket gyárt. Hogy egy cellában van. Hogy egy kihallgatósobában van. Megbilincselik a kezét és a lábát. Megveri egy rendőr, amiért nem válaszol a kérdéseire. Vajon a tárgyalásig börtönben kell maradnia? Nem tudom, hogy működik ez az egész letartóztatásos, vádemeléses, tárgyalásos történet.

Csak azt tudom, hogy minél tovább van távol Reed és Callum, annál rosszabb a kedvem.

– Jó reggelt!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Kis híján lesem a padról az ismeretlen férfihangtól. Egy pillanatig azt hiszem, hogy valaki betört a házba, vagy talán a nyomozók jöttek vissza egy házkutatásra. De az ajtó felé nézve Steve O'Hallorant pillantom meg.

Leborotválta a szakállát, és pantallót húzott galléros inggel. Így már kevésbé tűnik hajléktalannak, és jobban hasonlít az apukákra az Astor gimi környékén – annál a magániskolánál, ahová Reeddel járunk.

– Ella, ugye? – kérdezi félénk mosollyal.

Gyorsan bólintok, és a telefonomat kijelzővel lefelé fordítva visszafordulok az ablakhoz. Nem tudom, hogyan viselkedjek a közeliében.

Tegnap este a szobámban bujkáltam, amíg Easton és az ikrek gondoskodtak Steve-ről. Nem tudom, milyen mesét adtak neki előről, de nyilvánvaló, hogy nem emlékszik rám, és a levélre sem, amit azelőtt kapott anyától, hogy elindult arra a sárkányrepülő ki-ruccanásra, ahol elvileg meghalt.

Easton lefekvés előtt beugrott hozzám, hogy elmondja: Steve a zöld vendégszobában van. Azt se tudtam, hogy van itt zöld vendégszoba, azt meg pláne nem, hogy hol.

Bénító szorongás ösztönöz arra, hogy elmeneküljek és elbújjak. Már így is bujkálok. De az apám megtalált, és sokkal félelmetesebb szembenézni vele, mint száz zűrös csajjal a suliban.

– Nos, Ella... Kissé össze vagyok zavarodva.

Megijedtem, milyen közélről hallom. A vállam fölött megint hátranézek. Csak kétlépésnyire áll tőlem.

Belemélyeszem a sarkamat a kárpitba, és ráveszem magamat, hogy ne mocsanjak. Ő is csak egy ember. Két kézzel, két lábbal. Csak egy ember, aki levelet kapott egy haldokló nőtől a rég eltűnt